

Az udvart aprómarha lepi el. A kacsák az eperfa alatt lesik a lehulló epret. A tyukok odább a repkedő bogaraknak esnek. A pulykák „csak így élünk, csak csak, csak“ sápitása hallatszik. Bele bele kiált ebbe a haragos kanpulyka egy-két „Pulu-lu-lu-lu“-t. A galambduczban galambok turbékolnak, mi közben a libák nagy bajjal repülnek be az udvarra.

De nini! ott a szalma tövében settenkedik a macska; éppen most ugrott egy vigyázatlan egérre.

A Bodri kutya meg a kamara tövén neki tüzelődve kapar egy lyukat kifelé, tán bizony patkányt érez ott.

A gazdasszony a disznók válujába moslékot önt. Rikoltva jönnek már a disznók a csürhéről hazafelé, a mint a válura rohannak, azontúl csak csámcsogásuk hallik. — Az utczán czammog már a tehén is, a mint bejöhet az utcza-ajtón (kis kapu), böggve szalad a fiához. De a szolgáló a jászolhoz köti és meg is feji.

Porral van felfordulva minden utcza. A gazda is megérkezett a mezőről cselédeivel együtt. Az ökröket már kifogják a járomból. E közben vigan lobog a tűz a konyhán, s a gazdasszony a vacsora körül sürgölődik.

A nap is lemenő félben van, a torony tetején már utolsó sugárai csillámlanak. Piroslík is már